

מַבִּית

שבועון קבוצת יבנה
כ"ב בסיוון תשע"ז
(16.6.17)

"וְהָיָה בְּאֲכֹלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַ-ה'.

רֵאשִׁית עֲרֹסְתֵכֶם חֶלֶה תְּרִימוּ תְרוּמָה"

(במדבר ט"ו, י"ט-כ')

התמונה לקוחה מאתר "לבונה"

שבת פרשת "שֶׁלַח לך"

כניסת השבת – 19:26   צאת השבת – 20:32

שבועון מספר 1253

פרשת "שלח לך"

ליל שבת

הדלקת נרות 19: 26

מנחה, קבלת שבת וערבית

שבת

דף יומי בבית המדרש – יאיר אדר 07: 30

תפילת שחרית 08: 30

אחרי התפילה יתקיים שיעורו של אייל זנה

תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת 09: 30

תהילים לנשים - בבית המדרש 13: 00

שיעור בספר תהילים - בבית משפחת נח חיות 12: 50

תפילת מנחה גדולה 13: 30

שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי 16: 30

משק הילדים פתוח למבקרים למשך שעה 17: 00

תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת 17: 15

שיעור "צורבא מרבנן" - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה

הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה 17: 45

צאת השבת 20: 32

אסיפת חברים 21: 30

שהשמחה במעונם

מזל טוב למשפחת לינוי ודביר עדיקה לרגל בת המצווה של תהל. 🌸

מזל טוב לחנה שבט לנישואי הנכד נעם, בן מרדי ואלונה, עם בחירת ליבו הדס. 🌸

מזל טוב לשלומית ויוסי בן טולילה, לבר המצווה של הנכד ענבר, 🌸

בנם של דפנה וישי.

נקודה למחשבה / זאב ספראי

ברכת כהנים

והתקבלה והתפשטה בהדרגה. על כל פנים, במקום ובזמן שהתפללו שחרית במניין, גם בירכו הכהנים את העם. הירושלמי אף סבור שייסודה של הברכה בתפילת שחרית והרחבתה למוסף מבוססת על פסוק נוסף בתורה.

באירופה התפשט המנהג שלא לברך ברכת כהנים אלא רק במוספים, או בימים שיש בהם מוסף, או אפילו רק בשלושת הרגלים. יש רבים שניסחו כך להלכה, שאסור לומר את ברכת הכהנים בכל יום (כך למשל בחיבור המפורסם "קיצור שולחן ערוך").

מהיכן התחיל האיסור על ברכת כהנים בכל יום? העדות הראשונה לכך היא בספר חסידים, המשקף את מנהג אשכנז, אך לא בכל קהילות אשכנז אלא רק באלו המבטאות את מנהג חסידי אשכנז. אט אט התפשט המנהג הזה בכל אשכנז. בספרד ובארצות המזרח המשיכו כמובן בברכת כהנים בכל יום.

המנהג המצמצם התפשט רק כמאתיים שנה אחרי הוצאת ספר חסידים (במאה השלוש עשרה), ושרר בכל אירופה עד המאה השמונה עשרה בערך. אחר כך קצת התערער, לא הבנתי עד הסוף למה.

מה טעמו של מנהג משונה זה? הוצעו לכך מספר סיבות, כולן אינן היסטוריות, כלומר לא הן יצרו את המנהג, אבל הן

תודה רבה **לאלי רזר**, שהעלה נושא דתי אמיתי, הבא מעמקי הנפש הדתית.

אלי שואל ומקשה מדוע לא לברך ברכת כהנים בכל יום, גם בשחרית וקל וחומר בשבת ובימים טובים. אפתח שאני תומך מאד בהצעה זו מסיבות רבות, אך צריך לראות את התמונה הרחבה, ולהעמיק בה לפני שמחליטים על שינוי.

הנושא מעניין אותי כבר שנים, אבל לא זכיתי ללומדו ברצינות. אני כותב את הדברים לפני עיון אישי, ובהסתמך על מאמר מאלף של פרופ' אריק זימר, ועל תשובה חשובה ומגמתית כמובן של הרב שאר ישוב, שעל תפקידו החשוב בפרשה אעמוד להלן. כמובן שדרך הצגת הדברים היא על אחריותי ולפי הבנתי.

קודם כל, תנוח דעתנו. אין מדובר בהלכה אלא בתחום המנהג. לו היה מדובר בהלכה הרי שכל התכנסות לתפילה צריכה הייתה להיות מלווה בברכת כהנים ובלבד שהם כשרים, שלא שתו יין וכו'.

מלכתחילה מצוות התורה של ברכת כהנים עוסקת כמובן במקדש, וחז"ל הרחיבו אותה על כל המדינה. אין כל ספק שבתקופת תנאים ואמוראים אמרו אותה גם בשחרית, יתכן שלא בכל יום אלא רק בשבת. שכן בפועל, תפילה בציבור בימי חול הייתה מועטת,

הסבירו אותו. בעל ספר חסידים עצמו טוען שהכהנים צריכים לטבול לפני הברכה (למרות שהם טמאים וטבילה כזאת איננה מועילה). בשלושת הרגלים אנשים (כולל כהנים) טורחים לטהר עצמם, ולכן רק אז מותר לברך ברכת כהנים. סיבה קרובה לכך היא שלא דרשו מהכהנים להיטהר בכל יום (בהקשר לזה נזכר הנימוק שהמים קרים וכו'), או שחששו שמא יעלו כהנים לברך בלא שיטבלו. היו שנימקו את הצמצום בכך שרצו למנוע "טרחת הציבור" (בגלל אורך התפילה). כן מופיעה הסיבה שברכת כהנים צריכה לבוא מתוך שמחה, ואין שמחה אלא ברגלים. לדעתי (ורק לדעתי) כל ההסברים מאד חלשים, ולכן אני בטוח שלא הם יצרו את המנהג, אלא באו להצדיקו בנימוקים בעלי חשיבות משנית.

כיום יודעים אנו שלעתים מנהג (חסיד) אשכנז סתר הלכות ברורות, אך היה מבוסס על מנהגים קדומים, כולל מנהג ארץ ישראל הקדום. במקרה זה אין לנו עדויות ארץ ישראליות קדומות טובות.

בהקשר להסבר האחרון שהוצע טוען הרמ"ה, שאותו ציטט אלי רדר, שנהגו בחוץ לארץ שלא לברך ברכת כהנים בגלל שבחוץ לארץ אנשים טרודים בפרנסה וכו' ואינם בשמחה. אבל בארץ ישראל כולם תמיד שמחים, ואין סיבה שלא לברך ברכת כהנים בכל יום. מה אומר? מבין כל ההסברים, ההסבר של הרמ"ה

הוא החלש ביותר. בארץ ישראל כולם שמחים? תמיד? ובכלל, בספרות שקדמה לרמ"ה הדגש איננו על ארץ ישראל וחוץ לארץ, אלא על פעם - לעומת היום.

ראשונים רבים עסקו בנושא, בדרך כלל התאמצו לתרץ (מתוך אי נוחות) את המנהג המצמצם. המהרי"ל למשל הראה עד כמה כל ההסברים דחוקים (כל מי שקורא אותם מבין זאת בפשטות), אך טעמים לחוד, ומנהג אבות לחוד. המנהג המצמצם היה נהוג בכל אירופה, איטליה, פרובנס, אשכנז וכו'. במנהג ספרד ועדות המזרח המשיכו כל העת במנהג הקדום של אמירת ברכת כהנים בכל יום.

הדיון על המנהג השתלב בפולמוס של **שבתאי צבי**, משיח השקר. בקהילת אמשטרדם, שבתחילה האמינה במשיחיותו, החליטו בעקבות "הופעתו" לחדש את ברכת כהנים בשבתות. לא ברור לי הקשר, לכאורה, שבין "הופעת משיח" לבין ברכת כהנים.

חלק מחשובי רבני אירופה במאה ה-18 רצו לחדש אמירת ברכת כהנים בכל יום (כך הגר"א, ורבי יונתן אדלר - מנהיגי הדור), ולא עלה בידם. מה הניע אותם? רק הפולמוס המשיחי, או תחושה דתית עמוקה כמו זו של חברנו, אלי? קשה לי לומר.

כל אותו זמן, או לפחות במאות ה-15 עשרה ואילך, בארץ ישראל המשיכו לומר ברכת כהנים בכל יום. תלמידי הגר"א

הכהנים. מדוע? באמת אינני יודע, שמעתי שהם נאלצו לקצר את התפילה כדי להספיק להגיע מוקדם לתחרות הפרועה על שוק העבודה בפתח תקוה. אולי זו האמת, אולי רק חלק ממנה, יש לנסות לבדוק זאת.

עד כאן חומר רקע. מעתה מעט על דעתי. אדם דתי לא יכול להסתפק בכך שמנהג אבותינו בידינו, וגם לא בכך ש"פשוט המנהג בכל ישראל". צריך לחשוב באמת על גופו של עניין. אנו ביבנה ממשיכים את מנהג אבותינו זה שלושה דורות. זה בהחלט נימוק חשוב אבל לא מספיק. כיום המצב הוא שמנהגנו חריג בארץ. לדעתי, באופן עקרוני צריך לחתור למנהג אחיד. בעבר, בארצות הפזורה, כל קהילה התגאתה במנהג מיוחד, שהיה מעין חפץ אמנותי המייחד את הקהילה מעל שכנותיה. זה התאים לעבר, כיום צריך לחתור למנהג אחיד. כמובן יש לקהילה זכות הלכתית עקרונית לשמור, ואף לייסד, מנהג משלה, אך זאת רק אם יש למנהג הייחודי סיבה. מנהג ייחודי הוא אמירה של הקהילה בדבר ערך החשוב לה. כך למשל מנהגינו המיוחדים ביום העצמאות, יש בהם אמירה ערכית ורעיונית.

על כן החלטתה של קבוצת רודגס בשעתה, הייתה מוצדקת כאמירה מיוחדת של תורה ועבודה. כיום, הטענה שאנו ממשיכים לשמור על מנהג אבותינו מרודגס היא שמרנות לשמה.

למשל, שעלו לארץ, ניצלו את ההזדמנות לשנות את מנהגם בהתאם למנהג ארץ ישראל. ברם, להערכתך, פחות משהיה כאן מנהג הארץ, הייתה זו עמדתו העקרונית של רבם. יתכן גם שאיכשהו נקשרה הברכה בכל יום לתקווה המשיחית שהנה המשיח בא. בעקבות תלמידי הגר"א, עולי אשכנז שהגיעו לארץ, ברובם, קיבלו את מנהג "המקום", כלומר מנהג ספרד.

בשנת תשל"ט החליטו רבני העיר חיפה דאז (**הרב בקשי דורון, והרב שאר ישוב הכהן**), להורות לכל קהילות האזור לחזור למנהג ספרד. בתשובתו אוסף הרב שאר ישוב את המידע שחלקו הקטן גלגלנו לעיל. אינני יודע עד כמה השפיעה ה"החלטה" על קהילות חיפה, שכן לרבני עיר אין בעצם שום סמכות, אך היא עוררה ויכוח. רבני העדה החרדית (למשל **הרב וייס**) חלקו עליהם בתקיפות ודרשו לשמר את מנהג אבותינו (ברכת כהנים ברגלים בלבד). דומה שהוויכוח היה בין הרבנים הציונים - שרצו לציין את מנהג ארץ ישראל, לבין אלו שמנסים לשמר את הגלות בתנאי הארץ. אדמורי חב"ד למשל פסקו לומר ברכת כהנים רק ברגלים, אך בקהילות חב"ד בארץ מנהגים שונים, חלקם נוגדים לדברי האדמו"ר עצמו, שלא הצליח בנקודה זו לכפות את מרותו!

כאשר אבותינו הגיעו ליבנה, בחרו במנהג האשכנזי הוותיק - לצמצם את ברכת

אני מתנגד לשמרנות לשמה. אני יכול להבין שמירת מנהג ישן שאבד תוקפו, כדי לזכור ימים קשים שהיו, אך עדיין אין זו לדעתי סיבה מספקת מול הטיעונים האחרים. אני ער לכך שהטיעון שהעליתי איננו מלומד. לכל אדם מערכת נוהגים ותפישות שונה בתחום זה, ואין כאן "צודק" מול "לא צודק", אלא תחושה אישית. בסופו של דבר, לעניות דעתי, פשט ההלכה הוא שברכת כהנים תיאמר בכל יום וצריך סיבה חזקה לשנות מנהג זה.

במצב שנוצר היום, צמצום ברכת כהנים נתפש כשמירה על מנהג אירופה, והרחבתה לכל יום היא מנהג ארץ ישראל שהעולים לארץ קיבלו אותו כסמל לניתוק מהגלות. תפישה סמלית זו מתאימה לנו (על כל פנים מתאימה לי) ... בכל מעשינו מנסים אנו להשתחרר מהסייגים שדבקו בנו בשנות הגלות. יש לנו, כקהילה, הזכות לשמור על מנהג אבותינו, אך בתנאי שיש לו הצדקה.

מה עומד מול טיעון זה? או מה גרם בעצם לרעיון של צמצום ברכת כהנים לימי מועד בלבד? לדעתי היו שני נימוקים אמיתיים, האחד - הרצון לשמר את ברכת הכהנים כמעמד חגיגי ומיוחד, והשני - הרצון שלא להאריך את התפילה, לא רק בגלל לחץ העבודה, אלא משום שתפילה איננה מרכז היום, היא חלק ממנו, חשוב במהותו אך היא צריכה להיות קצרה בימי החול, על מנת

להתחיל ביעילות את המצווה העיקרית של ימי החול (עבודה ובצידה לימוד, איש לפי יכולתו ונטייתו). לפיכך, אם הייתי יכול הייתי חותר לאמירת ברכת כהנים בשבתות ובחגים (בשחרית ובמוסף), וכן בחנוכה, פורים, ראשי חדשים, יום העצמאות, יום ירושלים וכו'). וכל זאת כפוף כמובן לרצון הציבור ותחושותיו.

מה אני מציע למעשה?

- שלב של לימוד ציבורי של רעיונות ברכת כהנים ותולדותיה.
- דיון באסיפה על הנושא וקבלת החלטות על ידי השותפות שלנו.
- על כל פנים, בואו נשקול את הדברים ברצינות. זו עשייה דתית ציבורית נכונה וראויה, בצד כל הפעילויות האחרות שאנו עושים או חולמים לעשות!

חברים יקרים!

אנחנו מעוניינים להמשיך במסורת

מניין נוער בחופש הגדול

בשעה 8:00 בבית המדרש.

מזמינים את מי שמעוניין לבוא

ולהתפלל איתנו.

ילדי חברת נעורים, הלימונים

והמדריכים

שלום עליכם מלאכי השרת מלאכי עליון / שושי זלקינד

דברי הספד לרבקה גוטליב ז"ל

תמימות ורוך שעמדו לזכותה, צניעות ויושרה.

פרח לשכנה, זר ליום הולדת ולשמחה, פרוסת עוגה חמה, פתק נחמד או ספר שרק הגיע למדף.

רבקה עבדה בגן ובפעוטונים וזכורה לרבים במנגינותיה הנעימות, ובחיבוקה החם והמנחם בימים שהיד הייתה נוקשה ולא תמיד סלחנית.

רבקה ראתה במפגשים החברתיים ערך חשוב להתפתחות הקבוצה, ולכן פנתה לחברים המגיעים למועדון לחבר, אותו ניהלה, בבקשה לאפשר קיומן של שיחות בין החברים במועדון, עם רגישות לחברים האחרים שהרעש מפריע להם.

במלחמת ששת הימים, כשגייסו את כל הבחורים הצעירים, חשבה על הבחורות הצעירות שנשארו לבדן בבית, והחליטה לפתוח בכל ערב את המועדון כדי שתוכלנה לשבת יחד, לשמוע רדיו ולהפיג את הדאגה והבדידות. לא פעם נשמעה אומרת שהמועדון היה אחד המקומות החביבים ביותר בהם עבדה.

כששמעה שהני וולף עומדת לסיים את עבודתה בשירות עצמי, קפצה על המציאה, כי לדבריה זו הזדמנות להמשיך ולשרת את החברים. לא פעם ננזפה על שהיא מטפלת באופן אימהי מדי בחיילים ובחברים, ועל

כך אנו שרים לקראת שבת בבית סביון, כאשר אני מגיעה אחה"צ לקבל יחד עם הדיירים את פני השבת. ובכל יום שישי, מתוך עולמה הפנימי, רבקה הייתה פוקחת עיניה ומצטרפת אל המנגינה המוכרת ואל התפילה האהובה מימי ילדותה. רבקה שלנו, היום הם שוב כאן, מלאכי השרת, באו ללוות אותך לעולם שכולו טוב

ביום שישי האחרון, כשהגעתי, חיכתה לי הפתעה. רבקה, שכמה שעות קודם נפרדתי ממנה כשהיא במיטתה, ישבה על כיסאה בחדר האוכל, לבושה בחגיגות האופיינית לה, שרשרת פנינים לצווארה, ריח בושם עדין, כאילו לא אירע דבר. נשמתי עמוק ובהתלהבות ניגשתי אליה ושאלתי, רבקה, את רוצה לשיר איתי שלום עליכם? והיא, שכבר עצמה את עיניה, הנהנה בראשה כאומרת: ברור, מה נשתנה? שילבנו אצבעות, וכך קיבלנו את מלאכי השרת בפעם האחרונה.

רבקה לא הייתה מדור המייסדים, אך אין ספק שהביאה איתה לקבוצה יסודות איתנים משלה, שהרחיבו גם את לב הקשים שבחברים, יסודות של נתינה ושמחה, של עין טובה וראיה חברתית רחבה.

לא שמעת אותה מתלוננת, מתלהמת, או חלילה אומרת לשון הרע. הייתה בה

כך נהגה לומר: "איני מקבלת את הביקורת על התנהגותי. בכל יום א' אני מלאת סיפוק שיכולתי להגיש משהו מיוחד לבן היוצא לדרך". כזו הייתה - אימהית, חמה ומקרבת.

כשנשאלה מה הסוד להתמדה במשך תשע שנים רצופות בשרות עצמי, בעבודה קשה, ענתה: "אגיד לך את הסוד, השתדלתי מאוד לשמור על מצב רוח טוב, לחייך ולהאיר פנים לחבר, אהבתי את עבודתי". בעלון המקומי נכתב עליה: רבקה ידעה מבוקשו של כל פרט, אף צמחוני לא היה נאלץ "לזהות את עצמו". בטוחה אני בכך, שהרגישה את רחשי התודה שהיו בלב כל אחד, אף שלא תמיד הם זכו לצאת במפורש מפי החברים הסועדים.

רבקה ראתה בשירות הציבור ערך גדול. רעיון זה בא לידי ביטוי בשנות עבודתה המסורה בחדר התגמיר, ובפנייתה לציבור החברים לגלות סבלנות לכל קמט או קפל, כי הן מתרגלות את המעגלה החדשה, ועושות כל מאמץ מצידן שהכביסה תגיע לתא ללא רבב וללא קמט.

כשבאתי לבקרם עת היו עדיין בביתם, תמיד עמדה רבקה בפתח ביתם, סינר מגוהץ למותניה, ריח טוב של עוגה טרייה, וברקע קונצרט שיוסף אהב לשמוע. כמה כבוד חיבה והשלמה הייתה ביניהם. רבים זוכרים את הזוג יוסף ורבקה כאחד הזוגות

המדקדקים במצוות ההתחפשות בפורים. גם כשכוחם לא היה במותניהם המשיכו להתחפש ולככב על במות התרבות כי "זה משמח ומעלה חיוך על פני החברים".

לימים, כשיוסף נכנס לבית סביון, רבקה הייתה מבלה שעות לצדו, ומנגינת ה"יוסף" עדיין מצלצלת באוזניי, נעימה ומלאת רגש: יוסף מבקש, יוסף מרגיש, אני חושבת שיוסף רוצה, אף פעם לא יוסף צריך, כי גם למקום הרגיש הזה רבקה הביאה רוח חברית ואכפתית, שמתייחסת גם לחברים האחרים ולא רואה רק את עצמה.

כשנכנסה בעצמה לבית סביון, זכתה לביקורים של חברים רבים, שזכרו לה חסד נעורים, שאישיותה נעמה להם, והם דיברו בשבח אחריותה בתחומים רבים בקיבוץ, ביניהם אחריותה במשך שנים לשיעורי פרשת השבוע, ביקורי חולים, דאגה לזמניים, ואימוץ משפחה מבן זכאי.

רבקה, ששנים ידעה לתת במסירות, זכתה בשנותיה האחרונות לקבל באהבה, וכמי שקיבלה באהבה היה נעים להיות במחיצתה. רבקה תמיד שמחה לקבל באהבה את בני משפחתה: את חיה, שתמיד דאגה להגיע עם ידיים מלאות בכל טוב לצוות המטפל, ועם שקיות של בגדים חדשים לאמה - שאהבה להתחדש.

את שמשון ש"קופץ לרגע", כמה פעמים ביום, ונשאר שעה ארוכה לשוחח עם הצוות, מתעניין ומשתף.

חיה ושמשון, שמוליק, יוסי ועפרה,
משפחות שקדי, נאמן וגוטליב –
אמכם סבתכם הייתה נוחה לבריות ורוח
המקום הייתה נוחה הימנה.
צאתכם לשלום מלאכי השלום מלאכי
עליון.
לוא את רבקה היקרה שלנו לשלום.

את אחיה, יהושע ומרגוט, שביקרו אותה
במסירות מדי שבועיים שלושה, והפכו בני
בית בבית סביון.
ואת נכדיה וניניה שאהבו לשבת איתה
בחדרה, כי סבתא רבקה תמיד דאגה
שיהיה משהו טוב לכבד בו את הבאים.
ההתמודדות עם פטירתה של דליה, בתה
הבכורה ממחלה קשה נחסכה ממנה, אך
לא מעט פעמים הייתה נתקפת בגעגועים
ושואלת עליה, מבקשת שנגיד לה שתגיע
לבקרה.

לשמשון וחיה

משתתפים בצערכם ובצער

משפחותיכם, גוטליב, נאמן ושקדי

על פטירתה של אמכם, חברתנו

רבקה גוטליב ז"ל

מן השמיים תנוחמו

בית קבוצת יבנה

סדרי ההצבעה בערעור על תכנית "קדמה" / יעקב וכמן

נוסיף לכך דעה שהושמעה לא אחת (ושוב, גם במועצה הני"ל), שהרוב כבר הביע את דעתו (הסכמתו?) לקיום מניין כזה – אולי בגין אותה אסיפה לפני שנים ספורות שהחליטה שאנו לא נתערב בקיום תפילה שלא נוגדת את ההלכה – יש מקום בהחלט לתת לציבור כולו להביע את דעתו בקלפי ולקבל תמונה יותר משקפת של דעת הציבור.

יתכן ורק מיעוט קטן מתנגד, ואולי מיעוט גדול, ואולי לא מיעוט אלא רוב? בכל מקרה, מדובר על דברים שיתכן ונוגדים את ההלכה, וגם אם לא, הם שינויים מהותיים באורחות חיינו, ויש לברר בצורה הטובה ביותר לאן נושבת הרוח, וזה אפשרי רק בקלפי.

בשולי הדברים עוד שתי הערות: (א) הדיון הזה ממוקד בשאלה אם לקבל או לדחות את בקשת "קדמה" להתארח אצלנו. השאלה מה מהות הקיבוץ כקהילה שומרת תורה ומצוות, וכן, איך מבררים שאלות הלכתיות שקשורות למדיניות (ולא למשל איסור והיתר או דיני ספירת העומר, וכדומה) דורשת דיון הרבה יותר רחב ומעמיק. ידוע לי שגורמים בממסד מאד חוששים שדיון כזה מסכן אושיות חברתיות אצלנו, ואולי הם צודקים – אלא שגם פעילות המעוררת התנגדות חריפה יש בה משום סכנה לחברה שלנו. (ב) ישנם חברים בעלי דעה מגובשת בנושא – כמו לפעמים בנושאים אחרים – שחושבים שמלאכתם תיעשה ע"י אחרים. אז אמנם הם צדיקים, אבל אם לא יגיעו, לא ידברו ולא יצביעו, אזי במחדל יעשו מלאכתם של אחרים ...

באסיפה הקרובה נדון בערעור על החלטת המועצה לאשר קבלת תכנית "קדמה" בחודש אלול הקרוב (ואם לדייק מ-ה' באלול תשע"ז ועד ט' בתשרי, תשע"ח). מטרתי במאמר זה להתייחס לנקודה אחת הקשורה לדיון והיא, צורת ההצבעה. אני מבקש לנמק מדוע נראה לי שצריך, לאחר הדיון באסיפה, להעביר את ההצבעה לקלפי.

במועצה שהתקיימה לפני שבוע וחצי הוקדש הדיון, רובו ככולו, לשאלה אם ראוי ורצוי לארח תכנית זו אצלנו, בהתחשב בעובדה שחלק אינטגרלי שלה היא התפילה ה"שיוויונית". מחד גיסא הובעה דעה שזה בסך הכל אירוח של קבוצה מזדמנת מבחוץ, עם תכנית לימודית וסדרי תפילה משלהם, הכל בנפרד מהקיבוץ - בלי יומרה להשפיע עלינו. מאידך גיסא, ניתנו מחמאות על התכנית הלימודית, שכוללת מגוון נושאים, בין בשיעורים פרונטליים בין בחבורות לימוד קטנות. הוקרן סרט תדמית קצר לפני הדיון, בו רואיינו משתתפי התכנית (דאשתקד?) וחברים התרשמו מ"הברק בעיניים" שלהם וציינו בערגה כמה טוב ויפה שצעירינו/ילדינו יושפעו.

היות ונושא התפילה השוויונית מנסר בחלל אצלנו, והיות ומעולם לא קיימנו דיון ציבורי רחב בנושא, להכניס למרחב הציבורי שלנו ביצועים חוזרים של תפילה כזאת, ובמיוחד לארח לפרק זמן משמעותי קבוצה מבחוץ, שתפילה כזו היא אבן יסוד בתכניתה - זהו דבר שהיה צריך לעצור באיבו, במיוחד כשידוע שיש בנושא חילוקי דעות משמעותיים. אם

מה זה אומר עלינו? / עינת לוי

אירוח בית המדרש הזה), אני שואלת את עצמי בעצב: האם יכול להיות שהמוסדות התורניים של תנועת הקיבוץ הדתי אינם מקובלים עלינו? האם יכול להיות שאנו מערערים על כוונתם להציב גבולות ולהתנהל בתוך גבולות האורתודוקסיה? מה זה אומר עלינו, חברי קבוצת יבנה, אם הקבוצות הדתיות, אם איננו מסוגלים לסמוך על רבותינו? על החכמים והחכמות המחנכים את ילדינו?

אודה על האמת, תחושה קשה מלווה אותי בזמן האחרון בהקשר הזה. הנושא המגדרי הוא נושא המונח על שולחן של כל הקהילות בציונות הדתית, הוא נושא טעון ומורכב, אך במקומותינו הוא מתנהל לחלוטין בתוך גבולות ההלכה. גם אלו המבקשים תהליך של שינוי, כמו אלו השמרנים יותר, רואים בהלכה את עמוד הענן על פיו צריכים להיקבע הכללים. נכון, שאלה גדולה היא – על פי איזו הלכה? והאם יש פוסק שכולנו, חברי הקבוצה, סומכים על פסיקתו? ומה נחשב מחויבות להלכה? וכן הלאה, שאלות הדורשות בירור מעמיק ...

אבל בינתיים, אל לנו ליצור מצב שבו במו ידינו אנחנו מוציאים מישהו מכוחותינו אל מחוץ לגדר, ולמרות שאפשר לטעון שמדובר בהחלטה מקומית בנוגע לקבוצה ספציפית בלבד - לא כך הוא הדבר!! באם לא נאפשר לבית המדרש הזה ללמוד בשטחנו, תהיה זו הצהרה חריפה מאוד, המשרטטת גבולות מאוד מסוימים באשר לאופי ההלכתי שלנו.

שנזכה להגדיל תורה ולהאדירה.

בשעת לילה מאוחרת, תוך כדי שיטוטים מיותרים בפייסבוק, נתקלתי בפוסט של ישיבת מעלה גלבע, וזהו לשונו:

”באלול שעבר יצא לדרך הפרויקט המרגש הזה. בית מדרש חדש, ראשון מסוגו, נולד בעולם התורה הישראלי.

ההתרגשות לא כהתה מאז, ואנו בונים כעת את המחזור השני - שייצא לדרך באלול הקרוב. למי מיועד בית המדרש?

לא לו שמבקשים ומבקשות חיבור מחדש וצלילה מחדשת לעולם התורה, הלימוד והחוויה הדתית, גם בשלבים הפחות תמימים של החיים הבוגרים שלהם.”

כפי שאתם מבינים - מדובר בפרסום של ישיבת מעלה גלבע **לבית המדרש "קדמה"**, שבשבעות האחרונים נהיה כל כך שנוי במחלוקת אצלנו, בשבילים.

אמשיך ואצטט מתוך הפרסום של בית המדרש:

”בית מדרש קדמה מבקש ליצור מסגרת אינטנסיבית של לימוד תורה ברמה גבוהה, מעמיקה ורב-תחומית ...”

מי ה"בעלים" של התכנית? כבר אמרנו - ישיבת מעלה גלבע, מדרשת עין הנצי"ב ומרכז יעקב הרצוג - המוסדות התורניים של הקב"ד.

מי המלמדים? **הרב דוד ביגמן, ד"ר נח חיות, ר' רחל קרן, הרב יהודה גלעד, הרב ש"י הלד** ועוד. (לצורך התיאור לא הפרדתי בין הקמפוסים).

אולי כל מה שכתבתי כבר ידוע וברור לכולם, ולא חידשתי בכך מאום, אולם, לאחר הערעור על החלטת המועצה (שאישרה את

בן קדמה או לא קדמה, זאת (לא רק) השאלה / קובי שטיין

לעשות זאת. אי הבהרת היסודות
משאירה מקום לפירושים מסולפים,
שוני מתפרש כחוסר-עקביות, והללו
מביאים לידי תחושת נחיתות. אין זה
נכון כלל להעמיד את התפתחות הבנת
התורה על המאמר "אם הראשונים
כמלאכים – אנו כבני אדם וכו'". גם
בעסקי רוח הרי יפתח בדורו כשמואל
בדורו, ורבי עקיבא מפרשת את תורת
בן עמרם כך, שמשו רבנו אינו מבין
אותה – והלכה כבתראי.

אם אנו נגיד "לא" לקבוצה הזאת, מה בעצם
אנו אומרים? אנו מודים על עצמנו שאנו,
קבוצת יבנה, והארגונים הרוחניים של הקיבוץ
הדתי, ולמעשה התפיסה הדתית של הקיבוץ
הדתי שאותה מייצגים **משה אונא** וצוריאלי,
איננו יכולים לדור בכפיפה אחת. אם אין אנו
יכולים לארח את קבוצת "קדמה", אנו
מכריזים במרומז על כך שלו היינו אנו נדרשים
לשאלת הלל ביום העצמאות, או לשאלת
חליבה בשבת, או לשאלת לימוד התורה לנשים
וגיוס בנות לצה"ל, היינו מצביעים עם הצד
השמרני, ומצדדים בגישה, שכדבריו של משה
אונא ("הקהילה החדשה", עמ' 43): "שוללת
את החדש באשר הוא חדש ... גישה המעדיפה
לברוח מהתמודדות עם כל מציאות חדשה
ובעיוניתה. הביטויים הקלאסיים לתפיסה זו
הם: "חדש אסור מן התורה" ו"שב ואל תעשה
עדיף". זאת לעומת התפישה הדתית שאנו
אוחזים בה, שלדבריו, "משמעותה בתוך שיטת
התורה היא: מתן תשובה לחדש."

ברמת העיקרון, המחלוקת באשר לאירוח של
בית מדרש "קדמה" היא רק על אירוח נקודתי
של קבוצה. היא לא על הקווים המנחים של
אירוח קבוצות, והיא ודאי וודאי לא על שאלת
התמיכה של קבוצת יבנה ברעיון של מניין
משותף. עם זאת, בין אם נרצה ובין אם לאו,
ההחלטה שתתקבל במוצאי שבת תשליך גם על
פניה של קבוצת יבנה.

לא מדובר ב"עוד קבוצה". מדובר בקבוצה של
לומדי תורה. לא סתם לומדי תורה, אלא
לומדי תורה אשר מאחוריהם עומדים שלושה
מהמוסדות התורניים המובילים של הקיבוץ
הדתי: מרכז הרצוג, המדרשה בעין הנצי"ב,
וישיבת מעלה גלבע, אשר שלושת הרבנים
העומדים בראשה ילמדו בסניף הצפוני של
התכנית. התלמידים בתכנית, כמו גם הרבנים
המובילים אותה, לרבות **הרב יצחק בן דוד**,
הרב של עין הנצי"ב, רואים בעצמם
אורתודוקסים המחוייבים בקביעת
התנהלותם לכללי ההלכה ואופני הפסיקה
המקובלים באורתודוקסיה.

כלל הארגונים המפורטים לעיל, על פי הבנתו,
שותפים הם לחזון הדתי של הקיבוץ הדתי.
מדובר בחזון המעמיד זו לצד זו את
המחוייבות להלכה ואת המחוייבות להתמודד
עם מציאות משתנה. כפי שניסח זאת **צוריאלי**
אדמנית ז"ל לפני 70 שנה במאמרו על התפיסה
הדתית של הקיבוץ הדתי (בתוך "בתוך הזרם
ונגדו", עמ' 85):

לא זו בלבד שאנו רשאים להגדיר את
מהותנו הדתית אלא אנו חייבים

בזהות, בכל מי אשר הקיבוץ ומה שהוא מיצג מהווה חלק מזהותו האישית. מבחינה זו, לצערי, אין לי פתרון טוב. אולי הדבר הכי קרוב לבירור רעיוני שאנו מסוגלים לו בעת הזאת, ולא פשוט עבורי להודות בכך, זו הצבעה בקלפי. אינני יודע.

בשולי הדברים, צר לי שיש הרואים בהתנהלות של באי המניין המשותף דבר מה אשר "מוקצה מחמת מיאוס", מצורעים אשר יש לשמור אותם מחוץ למחנה. אך צר יהיה לי יותר אם נשלח את קבוצת "קדמה" לחפש לה בית אירוח אחר, שכן מבחינתי יש בכך מעין הכרזה על פשיטת רגל רעיונית, והודאה על כך שחלוציותם הדתית של הראשונים כבר איננה מנת חלקנו. לעניות דעתי נכון שנאמץ את קבוצת "קדמה" במלוא מובן המילה, "ומי יודע אם לעת כזו..." ואידך זיל גמור.

בב"ח לתו"ע.

האם ההיסטוריה חוזרת? \ דינה ספראי

הגברים בבית הכנסת, וקבוצה שנייה מתכוונת לציבור של גברים ונשים. כשם שצד אחד תופס מניין משתף כסוג של חציית קווים, כך הצד השני לא מוכן לשאת את הגישה ש'כבוד הציבור' הוא שנשים לא יעלו לתורה (להזכירכם שעל פי ההלכה נשים עולות למניין שבעה, אלא שבמהלך הדורות נפסק שלא יעשו כן,

צוריאל ואונא גם יחד תובעים מאתנו כחברה לברר את זהותנו ומהותנו הדתית. למעשה, **יעקב וכמן** דורש זאת גם הוא. אך יתכן שדרישה זאת איננה טובה עבורנו. הקושי נובע מכך שכבר אין לנו זהות דתית אחת, ואיננו ציבור הומוגני כפי שאולי היה בעבר. כמו כן, כבר איננו "חלוץ לפני המחנה" במישור של חיינו בדתיים-רוחניים. איננו מהפכנים, אלא רק בנים ונכדים של מהפכנים. יתרה מכך, בירור אידאולוגי, כך מסתמן, משמעו פגיעה בחברים בקרבנו. כפי שאמר פעם **הרב אילעאי** מעל בימת בית הכנסת, בדיון אשר בו מערבים רגשות נגמר הדיון. לא ניתן להתווכח עם האמירה "זה פוגע ביי". במצב בו עלי לבחור בין האמת ובין השלום, בין העמידה על העיקרון ובין חיינו המשותפים, השתכנעתי שהשלום עדיף. אך שותפות לא יכולה להתקיים כאשר כל הזמן מאיימים להיפגע. המצב שנוצר הוא לצערי מצב שבו בהכרח יש נפגעים, שכן בכל החלטה יהיו מי שיראו בהחלטה דבר מה אשר חוטא לזהותו הדתית של הקיבוץ, משמע פוגע

עם פרוץ המערכה הרביעית (או החמישית, אם ניקח בחשבון את הויכוח על הסעיף בתקנון הרדום) בנושא המניין המשתף, חשוב לשים דברים על השולחן.

אכן יש ביבנה שתי תפיסות עולם דתיות!

האחת שמרנית והשנייה ליברלית.

אפשר לעשות את ההבחנה בין שניהם בשאלה "כשאת אומרת 'ציבור' למה את מתכוונת?" קבוצה אחת מתכוונת לציבור

את השוני כהזדמנות לגיוון, כדרכים שונות ולגיטימיות, כתנועת מטוטלת שמרעננת את העולם הדתי ומחיה אותו, כפתיחה של אופציות שונות בפני בני הנוער כדי שיפתחו יכולת בחירה ויעשו מסע כלשהו לגיבוש תפיסתם הדתית. כאתגר לחשיבה על המשמעות של הפרטים הקטנים שמרכיבים כל טקס. כהשתדלות של פרטים למצוא נתיב אפשרי בתוך אותו מסלול שעמו יהיו שלמים יותר. בואו תראו את זה כאתגר בונה ולא כאיום.

**הנושא יובא לדיון באסיפת חברים
במוצאי שבת.**

"מפני כבוד הציבור", שלא לבייש גברים בכך שנשים יודעות לקרוא וגברים לא). אז הנה, בשנים האחרונות מאתגרת אותנו ההיסטוריה בסיבוב נוסף של חילוקי דעות, ובוחנת האם למדנו משהו מהעבר. האם נלמד לחיות בצוותא עם שתי גישות מקבילות ואפשריות, או שחילוקי הדעות יישאו אופי של "מי לה' אלי", ו"אנחנו או אתם". מזמינה את אלו שמחפשים טריגרים להעלות את הנושא שוב ושוב לדיון ציבורי ועושים דה-לגיטימציה למניין המשתף או לכל קבוצה שאוהדת את הגישה הזאת – לאמץ נקודת מבט שונה על המצב. לראות

רשאו ביומנים

" אף הקיץ אף הקיץ יחד נצדד,
אף הקיץ אף הקיץ יחד נצדד
זה החופש הגדול"

להלן אירועי התרבות הצפויים :

- 28.6 - יום רביעי, ד' בתמוז - אירוע שבוע הספר, בסימן הוקרה לחברתנו אסתר תדהר.
  - 2.7 - יום ראשון, ח' בתמוז – אירוע פתיחת הקיץ - בבריכה.
  - 4.7 - יום שלישי, י' בתמוז- "ערב הגבר" - במשטח.
  - 5.7 - יום רביעי, י"א בתמוז - נסיעה לסיור של סיפורים וטעמים בבני ברק.
  - 10.7 - יום שני, ט"ז בתמוז - נסיעה למוזיאון הפלמ"ח ולמיצג על הגח"ל.
  - 7.8 - יום שני, ט"ו באב - ערב עם סי היימן.
- כמו כן מתוכננות עוד שתי פעילויות במהלך חודש אוגוסט.

וצדת התרבות מאחזת לכולם חופשה מהנה ופטוחה.

“ראשית חכמה – קנה חכמה” / יהודה יוסף

מהנעשה בספריית בית עקד

שלום חברים,

למרות כל הדיבורים על קץ הספריות וקץ הספר המודפס, מגיעים בכל שנה מחדש - שבוע הספר וחודש הקריאה, ומראים לנו שהוא "חי ובוטט". גם ספריות רבות בארץ ובעולם מתרבות וגדלות, ומתאימות את עצמן לעידן החדש ולטכנולוגיות החדשות. אך זה שווה כתבה נפרדת ולא ארחיב על כך הפעם, אולי בפעם אחרת.

אז מה קורה אצלנו?

כידוע, המקום בספרייה מוגבל, ולכן אנו ממשיכים (בצער, בכאב, וממש בלי התלהבות), בדילול זהיר של ספרים ישנים. הדילול מתבצע תוך התייעצות, כשחלק מהשיקולים בדילול הם האם הספר, או המידע שמספק הספר, נגישים ברשת, אם הנגישות היא בחינם או לא וכו'.

במקביל אנו רוכשים וקולטים הרבה ספרי עיון חדשים, כדי לרענן ולהעשיר את הספרייה. שיקולי הרכש הם לפי המלצות של צוות ספרים, המלצות ובקשות של חברים, המלצות מוספי הספרים של העיתונים ועוד.

ספרים חדשים שקלטנו לאחרונה:

שלום לקנאים / עמוס עוז.

מילכוד 67 / מיכה גודמן.

ינוש / אילן כפיר, דני דור.

דלעת, מוצב אחד בלבנון / מתי פרידמן.

חיסול ממוקד / מיכאל בר-זהר וניסים משעל.

אנחנו על השחור - סיפורה של חטיבה 500 במבצע שלום הגליל / אבירם ברקאי.

האש והדממה - סיפורו של יוחאי בן-נון מייסד שיטת 13 / אבנר שור ואבירם הלוי, בשיתוף טל בשן.

הגל השלישי: מחאה ומהפכה במזרח התיכון / אלי פודה ואון וינקלר (עורכים).

אל תירא עבדי יעקב / יעקב נאמן.

ציוני דרך / שלמה רסקין.

פרשת יתרו, כרך בסדרת מקראות - עיון רב תחומי בתורה / יואל בן-נון ושאול ברוכי.

“שיח תעניות” כרך רביעי בסדרת עיונים בתלמוד הירושלמי / ראובן קמפניינו.

עולם ללא יהודים / אלון קונפינו.

בתו של סטלין / רוזמרי סאליבן.

הקנצלרית - מרקל, ישראל והיהודים / אלדד בק.

ללא גלימה / אליחי שילה ואחרים.

ערות בחיי היומיום / סטיבן פולדר.

פריצת גבולות - כיצד להגשים את החיים שתמיד רצית / אלון אולמן.

השולטים בעתיד - הון-שלטון, טכנולוגיה, תקווה / רועי צזנה.

בימים אלו אנו בודקים הצעה לשדרוג, שיאפשר לציבור גישה אינטרנטית מהבית לקטלוג הספרייה. עד אז, אם אתם מעוניינים

לראות מה עוד חדש, ולשאול ספרים - אתם מוזמנים לבוא לספרייה.

מאגר המידע "כותר"

בדיווח הקודם ל"מבית", (בעלון פרשת "וארא") דיווחתי על רכישת מנוי עבור קבוצת יבנה, למאגר הספרים "כותר - הספרייה המקוונת של ישראל". שם פירטתי איך ניתן להירשם באופן עצמאי למאגר כדי לממש את המנוי. היו כאלה שפנו אלי כי לא הצליחו להירשם ואני רשמתי אותם, והנפקתי עבורם סיסמא אישית וקוד משתמש. מי שטרם נרשם ומעוניין להירשם דרכי, מוזמן לפנות אלי במסרון או בדוא"ל עם מספר תעודת זהות, מספר טלפון וכתובת דוא"ל, ואשמח לסייע.

לפני סיום, כדאי לכם לסמן ביומנכם, שבשבוע המתחיל ביום כ"ב בתמוז 16.7. נארח בע"ה בספריית בית עקד את ישיבת מעלה גלבע. בשבוע זה יתקיימו מספר הרצאות ושיעורים מעניינים פתוחים לציבור, מפי רבני הישיבה.

במהלך הקיץ אנו צפויים לארח אירועים שונים של תרבות וחינוך, עליהם יפורסמו פרטים בבוא העת.

אנו תמיד שמחים לארח פעילויות של למידה, חינוך ותרבות. חשוב לנו שהמקום ימשיך להיות פעיל חי ותוסס.

קיץ נעים ובטוח, ושבת שלום!

מפגש של צמיחה

בשעה טובה הסתיימה הבנייה של המשתלה, סמוך למבנה ענף הנוי. תודה רבה לכל העוזרים בהקמת מבנה זה, התומכים, היועצים והעוסקים במלאכה. **במיוחד לצוות הנוי על התמיכה הכללית, לאיתמר דיטש על הליווי המקצועי, לצבי אפרתי ולנעמה סולטניק** על ההוצאה לפועל. מבנה החממה יוצר ונבנה לשביעות רצוננו ע"י חברת טלמן חממות.

צוות המשתלה כיום: כוכבה צימבליסטה, יוסי בן אהרון ומויש וסטרייד.
איילת אריכא - אחראית על הליווי האדמיניסטרטיבי.

רעיון המשתלה הוא ליצור מסגרת עבודה משמעותית, גמישה ובעלת ערך לחברים בגיל השלישי, תוך נתינת שירות לענף הנוי, ולאפשר לחברים לרכוש שתילים למטרות אישיות ולמתנות.

בזמן הקרוב נתחיל בקניית שתילי אם של צמחי בית ונוי, אותם נגדל למטרות מכירה. חברים מוזמנים לבוא למשתלה להצטייד בצמחים

בימי חמישי בין השעות 9:30 - 10:30.

כמו כן ניתן לפנות ולתאם עם כוכבה הגעה בזמנים שונים.

בואו בשמחה לראות, להתרשם ולפרגן! צוות המשתלה.

פתקים משולחנה של מרכזת השירותים / נעמה סולטניק

לשהות בו – תודות למלאכת עיצוב הפנים של חנה שריד. מטעמי תקציב לא החלפנו את הכיסאות או את הריפוד הקרוע, אבל כיסינו אותם בכיסויי בד יפים שתוכננו בידי שרי שטיין ונתפרו ביד אוהבת על ידי צוות המתפרה. מערכת ברקו ומסך, כמו גם האפשרות להכניס אוכל פנימה, הופכים את המקום לאידיאלי לשיבות רבות-משתתפים ולאירועים קטנים. בהתאם לכך, ישיבות המועצה יתקיימו מעתה בבית המדרש במקום בחדר הישיבות בבניין המשרדים. בחודש אוגוסט תחליף מרים בר זרומא את דורית טחן כאחראית על בית המדרש. תודה למרים על שהסכימה לקחת על עצמה את התפקיד, ותודה לדורית על טיפולה בבית המדרש בשנים האחרונות. בקרוב נפרסם מספר כללים לשימוש במקום. עד אז אנו פונים לכל המשתמשים במבנה להשאיר אותו נקי ומסודר (לפחות) כפי שקיבלו אותו, לטובת הבאים אחריכם. והעיקר – נקווה שהבניין המחודש יתרום להעצמת לימוד התורה בקהילתנו.

גינות חדשות - בעת כתיבת שורות אלה אנחנו בעיצומה של עבודת הקמה מחדש של הנוי ממערב ומצפון לבתי ה"פעוטונים". לאחר דישון, קלטור, פילוס האדמה וסידור מערכת ההשקיה, הגיע שלב ההשקיה וההנבטה של העשבים. אחריו יגיע שלב הריסוס, שתילת הדשא ונטיעת העצים.

"מפג"ש של צמיחה" - בטקס קטן וצנוע נחנכה בשבוע שעבר המשתלה החדשה של הגיל השלישי – "מפג"ש של צמיחה". מחשבה, תכנון, תקוות וחלומות, כמו גם משאבים חומריים לא מבוטלים הושקעו בבניית המשתלה. אנו מקווים שהיא אכן תהיה פינה של עבודה, הנאה ויצירה חדשה לחברים שיבחרו לעבוד שם, ושכולנו נפיק הנאה מהשתילים שיצמחו במקום. יישר כוח גדול לאיילת אריכא, הכוח המניע מאחורי המיזם, ולכל מי שסייע בידה להקים את המבנה ולהתחיל את פעילותו.

בית המדרש - בית המדרש המחודש פתח את שעריו אחרי פסח, לשמחת כל הבאים בין כתליו (מי זוכר איך הוא היה נראה פעם, "מזמן"? צריך ממש להתאמץ). בשבוע שעבר הוחלפו הרעפים בגג, וכעת, מעבר להיעדר דליפות בחורף, בית המדרש נראה חדש ויפה אף יותר. רבים מהנכנסים לראשונה למבנה אחרי השיפוץ בטוחים שהוא הורחב – ולא כך הוא. המבנה הוא אותו מבנה ומלבד ארון הספרים לאורך הצד המערבי בחדר הגדול, שנבנה מחדש על ידי צבי אפרתי, הריהוט הוא בדיוק אותו ריהוט. הקירות היחידים שהורדו היו באזור המטבחון הישן, שהוא כעת מתחם שירותים נעים ונוח, כולל שירותים מונגשים לנכים. המחסן האפלולית בצד הצפוני הפך למטבח מרווח ויעיל. תכנון נכון של תאורה, צבע, ופרטים קטנים נוספים חברו יחדיו לתחושה של מרחב שנעים

העבודה מתבצעת בידי קבלן חיצוני, בסיוע ופיקוח של ענף הנוי.

בעוד מספר ימים יחל גם שלב הגינון בשכונה החדשה. נאחל לכולם ימים של "ויִשָּׁב הַיְהוּדָה וַיִּשְׁרָאֵל לְבָטַח אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתַחַת תְּאֲנָתוֹ" (בערך).

חסמי שבילים - בהמשך לדברים שכבר נכתבו בעבר אודות הרצון והצורך לשפר את בטיחות המעבר בכבישים ובשבילים, נעדכן שבקרוב יותקנו חסמי שבילים בקצה השבילים היורדים משכונת ה"קומתיים" לשכונה החדשה, אשר מטרתם לחסום התפרצות לכביש של ילדים, הולכי רגל או רוכבי אופניים. החסמים יונחו כך שגם קלנועית תוכל לעבור בשביל בבטחה (בצורת "סללום"). חסמים אלה יונחו גם משני קצות השבילים הנגשים עם הכביש באזור מרכז החן והיופי. תגובות על מידת האפקטיביות או לחילופין, ההפרעה, של החסמים הללו, יתקבלו בברכה.

מחסן ריהוט - בתקופה האחרונה אנחנו סובלים מתופעה מטרידה ולחלוטין לא ברורה, של פריצה למחסן ריהוט וחבלה במנעולים ובדלתות, לעיתים כדי להכניס ציוד חדש למחסן ולא דווקא כדי להוציאו. מדובר בתופעה שגורמת נזקים ומאוד מתסכלת, במיוחד נוכח העובדה שאחראי המחסן שלנו, **אושר חן**, עושה רבות כדי להקל על גישה למחסן, כולל סיוע פיזי במקרה הצורך. הכנסת ציוד באופן מבוקר היא קריטית להמשך קיום המחסן ולא נוכל

להבטיח להמשיך את קיומו אם פעם אחר פעם ניתקל בחבלה למבנה ובכניסה ללא אישור. בהזדמנות זו כדאי להזכיר שהקיבוץ לא יכול להיות אחראי לשמירתו ותקינותו של הציוד המאוכסן שם. חשוב שהמשתמשים בשירותי המחסן יהיו מודעים לכך. בכלל, שווה להרהר בנטייה הטבעית לשמירה ואכסון של ציוד וריהוט. לעיתים כואב הלב לראות ציוד שמאוחסן שנים רבות ושכנראה כבר לא יביא תועלת לאיש ובסופו של דבר ייזרק, בו בזמן שהיה ניתן לזרוק/ למכור/ לתרום אותו מזמן, לאנשים או מוסדות שהיו מפיקים ממנו הנאה ותועלת גם יחד.

הצללה בבריכת הפעוטות - לאחר עבודות הכנת התשתית והעמודים, השבוע הסתיימה עבודת הצללת בריכת הפעוטות בתליית בד ההצללה עצמו, שנתפר למידות שלנו. בכך עשינו צעד נוסף בקידום מצב הבריכה לרווחת המשתמשים בה, ובעמידה בתקנים הנדרשים.

דיוור חדש לשירות הלאומי מתנדבות השירות הלאומי עברו לפני שבוע בשמחה ובששון לבית גינוסר לשעבר. המבנה החדש, המכיל את כולן, כמו גם המיקום, בסמוך לבית הספר, לבתי הנעורים וה"לימונים" נמצא כנכון ומתאים יותר עבורן. תודה **לדבורה כהן**, האחראית על בנות השירות הלאומי בקיבוץ, על ניהול המעבר בצורה חלקה, בסיוע של חברים טובים, ולמתנדבות עצמן, שלמרות שמדובר בסוף שנת השירות שלהן, נרתמו בלב שלם למאמץ,

שבת שלום

מרפאה

אחות כוננת בשבת הקרובה – ליזט עפרוני
שעות הקבלה בשבוע הקרוב:

ד"ר אבירם דונסקי:

יום ראשון 17:30-14:30

יום שני 16:00-14:30

יום שלישי 09:30-08:00 ומ- 13:00-12:15

יום חמישי 09:00-08:00 ו- 15:30-14:30

ד"ר איברהים בריגתה:

יום ראשון 16:00-14:30

יום שלישי 12:00-08:00

יום חמישי 09:00-08:00

האופטומטריסט מנחם לאו יקבל במרפאה ביום רביעי הבא, כ"ז בסיון, 21.6

ביום חמישי הבא, כ"ח בסיון, 22.6, באופן חד פעמי, לא יבוצעו בדיקות דם. תודה, צוות המרפאה.

העמותה למען החבר הוותיק – מרכז יום

השבוע לא יתקיים שיעורה של חנה לבל.

מועצה אזורית: אירוע קיץ רטוב

"קיץ רטוב", הפנינג מים לכל המשפחה מטעם המועצה האזורית, יתקיים ביום שני ט'

בתמוז, 3.7 בשעה 17:00 במושב בן זכאי. עלות 20 ₪ לילד, 50 ₪ למשפחה.

מכירת בגדי ים

מכירת בגדי ים במחסן הבגדים - ביום רביעי, י"א בתמוז 5.7, בין 16:00 ל-19:00

עפרה גוטליב הציבור מוזמן.

החל מיום ראשון הקרוב, כ"ד בסיון, 18.6, יחלו שיעורי התעמלות במים עם

חנה נחליאל בברכה – כפי שמפורסם בלוח זמנים שחולק לכולם.

השמחה במעונם

מסיבת בת המצווה של נעם בית אריה ביום רביעי, כ"ז בסיון, 21.6.

חתונת שקד גליק וגמליאל בקבוצת יבנה ביום ראשון, ר"ח תמוז, 25.6.

"שבת חתן" מחוץ לקבוצה.

בשבתות "אוף שימחעס" - עומדות דירות האירוח לרשות בעלי השמחה, לפי הצורך.

באחריות בעלי השמחה להעביר הודעה לפרסום ב"מבית" 3 שבועות לפני מועד השמחה.

הילדים \ ג'וּבְרָאן חֲלִיל ג'וּבְרָאן

יְלָדֵיכֶם אֵינָם יְלָדֵיכֶם
כִּי פְרִי גִעְגּוּעֵי הַחַיִּים אֶל עֲצָמָם :
בָּאִים הֵמָּה דְרָכְכֶם אַךְ לֹא מִכֶּם,
חַיִּים עִמָּכֶם אַךְ אֵינָם שְׂיָכִים לָכֶם.
תִּנּוּ לְיְלָדֵיכֶם אֶת אֲהַבְתְּכֶם אַךְ לֹא אֶת מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם,
כִּי לָהֶם הַגִּיגִיהֶם.
גּוֹפִם יִשְׁכֹּן בְּבִתְיֶכֶם, אַךְ לֹא נִשְׁמָתָם
כִּי נִשְׁמָתָם מִסְתּוֹפֶפֶת בְּבֵית הַמַּחֲרָ -
שֶׁם לֹא תוּכְלוּ לְבוֹא אֵף בְּחִלּוֹמוֹתֵיכֶם.
אֲפֹשֶׁר לָכֶם לַחֲפֹץ לִהְיוֹת כְּמוֹתָם אַךְ אֵל לָכֶם לַעֲשׂוֹתָם
כְּמוֹתְכֶם,
כִּי הַחַיִּים פְּנִיָהם קְדִימָה לֹא אַחֲוֹר, וְהֵם לֹא יִתְרַפְּקוּ עַל
הָאֶתְמוֹל.

צ'ה שיריט - י'חק ב'רוכי

כתובת המערכת : bimkomon@gmail.com עד "רביעי בארבע"